

[Bernhard Baunsgaard]

til at påpege de store« – sådan omtrent faldt ordene – »misbrug, men alene dette, at der kan opstå hos folk en tanke om, at det kunne misbruges, det gør, at det ikke er en så tilfredsstillende ordning, som det burde være«. Når professor Siesby kan sige omtrent sådan, hænger det jo sammen med de tal, jeg nævnte før, at i de 90 tilfælde, hvor myndighederne har bedt om at få lov til at prøve ved tredje instans – de er anført vistnok i betænkningen fra 1969 – har myndighederne i 88 eller 89 tilfælde fået ret, men af de omkring 360 tilfælde, hvor borgere har bedt om at få lov, er der givet tilladelse i et sted mellem 50 og 60 sager. Det viser da, at på et eller andet tidspunkt opstår denne fornemmelse af forskelsbehandling, og det er aldrig godt, at man har et retssystem, hvor den slags tanker kan opstå, men jeg må jo sige, at det ville ikke være så mærkeligt, om de opstod på denne statistiske baggrund. Lad det så være med rette eller med urette, der er en mulighed. Derfor tror jeg, det er meget væsentligt, at vi får det flyttet væk nu. Der er vel også grund til endnu en gang at understrege, at så vidt mig bekendt er der ingen anerkendt jurist, der principielt har fastholdt, at det er den bedste ordning, at justitsministeriet kan blande sig i den dømmende magt på den måde, som det i realiteten sker.

Hagen Hagensen (KF):

En tak til justitsministeren for de ord, der blev sagt om de ændringsforslag, som jeg har været med til at stille, og den anerkendelse, der lå af det principielle i de betragtninger, jeg har gjort gældende.

Det, jeg gerne vil have skal stå tilbage fra den drøftelse, vi har haft her i dag, er, at der ikke må være noget om, at man hælder over mod en forvaltningsvenlig holdning, når der er tale om at meddele en tredjeinstansbevilling. Jeg tror sådan set ikke, det er tilfældet, men jeg tror, det ville være nyttigere for både retsbevidsthed og retssikkerhed, om det var en domstol, der traf afgørelsen.

Der ligger noget andet i det.

Jeg erkender, hvad justitsministeren sagde, at højesteret er en enhed, men dog ikke anderledes, end at den virker på en sådan måde, at den i visse tilfælde er delt op og mindre dele af den kan træffe afgørelserne. Derfor skulle man for mig at se også her kunne

dele op på en sådan måde, at de dommere, der har deltaget i afgørelsen om meddelelse af tredjeinstansbevilling, ikke deltager i sagens behandling i øvrigt, hvis tilladelsen bliver givet.

Men der er jo kommet noget nyt frem i dag derved, at hr. Bernhard Baunsgaard har bebudet, at han ved tredje behandling vil stille ændringsforslag om, at den særlige klageret skulle være det organ, der meddelte disse tredjeinstansbevillinger. Jeg vil gerne sige, at jeg tvivler på, at det er det rette, i hvert fald med den form og den sammensætning, som den særlige klageret har nu. Hvis der skal være alvorlige overvejelser og man skulle finde frem til et andet organ end det, der er foreslået i ændringsforslaget, som jeg har stillet, og som efter de faldne bemærkninger vil blive stemt ned, finder jeg det rimeligt, om udvalget kigger endnu en gang på sagen og prøver, om der kan findes et organ at flytte tredjeinstansbevillingerne over til, et organ, hvor jeg synes de hører hjemme. Jeg finder, at det bør være en ret, der træffer afgørelsen.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Hr. Bernhard Baunsgaard gjorde nogle bemærkninger om betydningen af at flytte denne afgørelseskompetence fra administrationen over til domstolene, og hr. Bernhard Baunsgaard gentog, at ingen anerkendt jurist fandt, at den nuværende ordning var principielt rigtig eller ideel, noget i den retning.

Jeg synes ikke, man kan argumentere ud fra dette. Jeg tænker ikke alene på, at tidligere højesteretspræsident Trolle jo meget klart har udtalt sig i denne sag, men det, der er det afgørende for mig, er dog, at selv om der kunne – og det er der altså nogle der gør – anføres principielle betænkeligheder, så er resultatet af højesterets vurdering dog dette, at der ingen kritik kan rejses mod ministeriets administration af ordningen, og at højesteret ikke har nogen ønsker om en ændring i denne. Det er det, jeg synes, er det væsentlige i denne sag.

Jeg må så føje til, når man taler om statistik og om, i hvor mange tilfælde der gives bevillinger, at jeg kan naturligvis ikke have nogen klarhed over, hvad begrundelsen har været for at sige henholdsvis ja eller nej i den enkelte sag, men mon ikke man alligevel